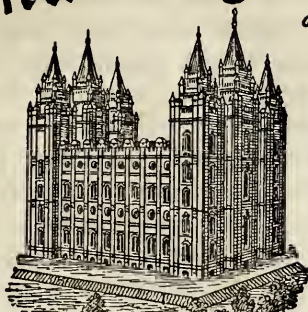
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste August 1902. 51de Aargang.

General-Konferencen i Kjøbenhavn.

Søndag den 6. Juli Kl. 10 Formiddag.

Præsident Anthon L. Skanchy præsiderede.

Koret sang: „Se Morgenstjernens Straalers Glans". Bøn af Ældste Willard A. Christoffersen. Koret sang: „Atter kraftigt saltes Jorden".

Ældste James C. Petersen fra Aarhus talte om Kristi Kjærlighed og Guds Naade imod Menneskenes Børn ved at gjengive Evangeliet med dets Gaver og Kræfter til Jorden, og han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet og Sandheden af Joseph Smiths Mission.

Præsident Christian D. Fjeldsted sagde, at det er Kristi forsonende Blod, der uden Forskjel befrier alle Mennesker fra den oprindelige Synd eller Arvesynden; paa Betingelse af Lydighed imod den af Gud forordnede Frelseplan renser den ogsaa fra personlige Synder og baner os Vejen til Guds Rige. Derefter talte han om Evangeliets første Principper og den Magt og Myndighed, som er bekjendt under Navn af det hellige Præstedømme, og som er nødvendig for at kunne forkynde Evangeliet og udføre Ordinancerne. Efter først at have adlydt Begyndelses-Læren i Kristo maa den, som attraar Frelse, bestræbe sig paa at holde alt det, som Kristus har befalet, ved at vandre paa Dydens og Retskaffenhedens Sti. Da den ugudelige Verden i gamle Dage ihjelslog Apostlene og Andre, som indehavde Præstedømmet, borttoges dette fra Jorden, og kun en tom Form i Skikkelse af Kristendom blev tilbage; derfor var det nødvendigt for Gud at gjengive Evangeliet i dets sande

Skikkelse til Jorden i vore Dage, hvilket han gjorde ved at opreise og inspirere Profeten Joseph Smith, ved hvem han gjengav den tabte Lære og Myndighed, og det er denne Lære, som vi nu bestræbe os paa at forkynde saavel i disse nordiske som i alle Lande.

Koret sang: „Salems Konges Præstedømme".

Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyske Mission, talte — med Ældste Andrew Jenson som Tolk — om Evangeliets Frugter og forklarede, at hvis Menneskene vilde adlyde Evangeliets Principper, vilde Krig, Splid og Uenighed ophøre paa Jorden, og Fred vilde herske, ligesom ogsaa Fattigdom og Nød vilde ophøre at existere blandt Jordens Indbyggere. Taleren bar et trofast Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden og om Tilstedeværelsen af den Magt og Lære, som kan forbedre Menneskeslægtens Tilstand og berede Jorden for Kristi anden Tilkommelse. Han betonede særlig, at det Præstedømme, som var bleven gjengivet i denne Kirkes tidligere Dage, fremdeles existerede, og at Kirkens nuværende Ledere vare inspirerede ligesom Profeten Joseph Smith.

Ældste Peter Christensen, Præsident over Kjøbenhavns Konference, holdt en kort Tale om Evangeliets første Principper og forklarede, at Hjertets rette Tilstand var lige saa nødvendig som de ydre Ordinancer; uden Omvendelse vilde Daaben være til ingen Nytte, men for Folk, som kom frem med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, vilde den have Syndernes Forladelse til Følge.

Koret sang: „Zion, naar paa dig jeg tænker".

Mødet sluttedes med Bøn af Ældste Levi E. Young.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen.

Koret sang: „Vi, Fader, os forsamlet har". Bøn af Ældste Niels Anthon. Koret sang: „Stor Herren er og til hans Pris". Medens Nadveren administreredes, sang Koret: „Du Dødens Overvinder".

Ældste Andrew Jenson var den første Taler. Han sagde, at han havde imødeset denne Dag med Længsel og Glæde. Det er længe siden, at et saa stort Antal Ældster fra Zion har været samlet. Det er 52 Aar, siden Apostel Erastus Snow i Forening med andre Ældster kom til Skandinavien for at forkynde det evige Evangelium; men det var ikke i Danmark, at Skandinaverne først annammede Evangeliet. Før den Tid havde nemlig nogle Norske i Staten Illinois forenet sig med Kirken, og her blev den første Gren af skandinaviske Hellige organiseret i Fyrrerne. I Aaret 1846 bleve de Hellige for femte Gang uddrevne fra deres Hjem — i Frihedens Land; de rejste imod Vest, og i Aaret 1847 ankom de til det den Gang øde og golde Land, som nu kaldes Utah, og som den Gang tilhørte Mexiko; men Herren forlod ikke sit Folk; han har rigeligen velsignet deres Bestræbelser, saa at dette Land nu er et af de skjønneste og frugtbareste i de Forenede Stater. Taleren

beskrev Kirkens Virksomhed iblandt de engelsk-talende Folk indtil Aaret 1849 og Kirkens Beslutning om at udsende Missionærer for at prædike Evangeliet i Frankrig, Italien og Sveitz, senere i Tyskland og navnlig i Hamborg. Han omtalte de tunge Erfaringer, Missionærerne havde gjort i denne frie Stad. Da de kom til Danmark, opdagede de, at en folkekjær Konge regjerede her, hvis Valgsprog var: „Folkets Kjærlighed min Styrke". Han gav en kort Beretning om Apostel Snows Erfaringer iblandt Skandinaverne, hvorledes han lærte Dansk, fik Mormons Bog oversat og trykt, fik Evangeliets Dør opladt og Grene af Kirken oprettet i Skandinavien, særlig i Kjøbenhavn, og den Modstand, Ældsterne mødte paa Grund af, at vore Landsmænd ikke den Gang vare fortrolige med den Frihedens store Gave, der var dem anbetroet. Taleren velsignede Frederik den 7.s Minde og gav en Beretning om, hvor de Hellige havde holdt deres offentlige Forsamlinger. Det er vor Hensigt at benytte Friheden til at prædike Evangeliet, men vi ville ikke misbruge denne Frihed, som er en Ære for Folket i dette lille Land, og som selv det store Tyskland med Fordel kunde efterfølge. Han fremhævede, at dette Hus ikke er bygget for Penge, som ere udsugede af dette Lands Fattige, men det er bygget ved de frivillige Gaver, der ere indkomne fra de Hellige hjemme i Zion. Han sagde, at det er os en Glæde at mødes med vore Brødre og at blive bekjendte med dem fra Tyskland og fra andre Lande, der ligesom vi have forladt deres Hjem af Kjærlighed til deres Medmennesker. Til Slutning omtalte han Præsident Vilhelmsens og Andres Død og nævnede de Prøver, som vore Medbrødre havde udstaaet for at fremme Herrens Værk.

Dernæst sang Koret: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger".

Præsident Francis M. Lyman — med Andrew Jenson som Tolk — lykønskede de Hellige til, at de havde faaet en saa prægtig Bygning til deres Raadighed. Andrew Jenson, som havde talt til os, var efter Talerens Mening bedre skikket til at give historiske Meddelelser end nogen anden Mand i Kirken. Taleren mindedes sit første Besøg i Danmark for over 40 Aar siden; han havde da lært at værdsætte de skandinaviske Folk for deres mange gode Egenskaber. Vi skatte den Frihed højt, som findes i disse Lande, og vore Bestræbelser her ere blevne kronede med Held. Han troede, at Vesten, hvorfra Midlerne kom til at opføre denne Bygning, forbedrede det skandinaviske Folk. Vi vilde ønske, at vi i enhver af denne Missions Grene havde vor egen Bygning, saa at vore Medmennesker kunde faa Lejlighed til at blive bekjendte med os; vi elske Fred, lægge Vind paa god Omgang med alle Folk og gjøre Godt imod vore Fjender; vi bilægge vore Stridigheder indbyrdes og bestræbe os paa saa vidt muligt at undgaa Juristerne. Han omtalte de Helliges fuldkomne Søndagsskoler og Ungdoms-Foreninger til de Unges Opdragelse og Belæring og sagde, at det er vor Hensigt at være Hans Maje-

stæt Kongens mest lydige Undersaatter. Han fremhævede, at Israels Blod findes i de fleste Lande paa Jorden, og det er paa Grund af denne Slægts Nærværelse her, at saa megen Frihed existerer; thi Israels Efterkommere ere altid de første til at give frie Love. Det er Enhvers Privilegium at lære og vide, om Læren, vi forkynde, er fra Gud eller ej, og Intet kan være af større Værd for Menneskene. Jesus underkastede sig Faderens Villie; skulle vi ikke gjøre ligesaa? Men Spørgsmaalet, hvilken den rette Vej er, som leder til det evige Liv, er det vigtigste for alle Mennesker. I Kristi og Apostlenes Dage overvandt og tilintetgjorde Menneskene Guds Rige og gjorde Oprør; lad os i vore Dage ikke træde i deres Fodspor. Lad os forstaa, at Lovens Bogstav er intet uden Embedsmænd; den viser, hvad der burde udføres; men i Guds Rige ligesom i Verdens Riger behøves levende Orakler, Lovens Haandhævere, og disse udgjøre Præstedømmet; de ere ikke selvkaldte, men maa ifølge Kristi Ord kaldes af ham. Verden tog de første Apostles Liv, og paa Grund deraf neddroges Guds Vrede over den. Siden den Tid har der intet bemyndiget Præstedømme været paa Jorden; dog har Bibelen, saa vidt som en Bog kan være det, været uvurderlig for Menneskene; men da Apostlene bleve myrdede, endte deres Værk paa Jorden, og guddommelig Fuldmagt med dens Frugter endte tillige. Eftersom Intet i de sidste atten Hundrede Aar har været i Stand til at frembringe Noget, der paa nogen Maade kan sammenlignes med Bibelen, er dette et uomstødeligt Bevis paa, at det var nødvendigt for Gud at gjengive Præstedømmet, som er udrustet med Evangeliets guddommelige Gaver og Kraft. Naar vi undersøge Historien, finde vi, at Verden som et Hele altid har forkastet Aabenbaring fra Gud; er det derfor noget Under, at den samme Tilstand er raadende i vore Dage? Taleren omtalte den Modstand og Splid, der hersker iblandt Kristendommens forskjellige Dele, og sagde, at Folk kunne være ærlige og dog være i Vildfarelse. Hvad var Aarsagen til, at Paulus i sin Tid stred imod Herrens Værk? Det var, at han ikke den Gang var kaldet ud af Verden; men da Herren kaldte ham, var han ligesaa ivrig for hans Sag. Evangeliets Prædiken frembringer Frugter, og denne Bygning er en Del af Frugterne af Evangeliets Prædiken i Skandinavien.

Koret sang: „Zion, mit Hjem", og Ældste Charles A. Mabey opsendte Slutnings-Bønnen.

I Dagens Løb bleve tre nye Medlemmer, to Mænd og een Kvinde, tillagte Kirken ved Daab i den prægtige ny Døbefont, som findes i Missions-Husets Kjælder-Etage. Præsident Anthon L. Skanchy udførte Ordinancen.

Søndag Aften Kl. 6 aabnedes Mødet med, at Koret sang Salmen „Fryd dig, o Jord, se Herren vil"; derpaa Bøn af Ældste Jens C. L. Breinholt, hvorefter Koret sang: „Almagts Gud, vi for din Throne".

Præsident Anthon L. Skanchy var den første Taler. Han udtalte det Ønske, at de tilstedeværende Fremmede maatte komme ind under Evangeliets Indflydelse og den Aand, der besjælede de Sidste-Dages Hellige. Han meddelte, at Grunden, hvorpaa dette Hus staar, blev indviet den 2. Marts 1902, og at det nu efter det korte Tidsrum af 120 Dage er færdigt. Da vi indviede Grunden, bad vi om, at Arbejdet maatte gaa rask fremad, uden Hinder og Ulykker, indtil det var fuldendt, og Herren har hørt vore Bønner. Han meddelte, at Arbejderne havde faaet deres Betaling, men der var betydelig Gjæld paa Bygningen; han vilde derfor give Alle, som vare i Stand dertil, og som ønskede deres Navne indskrevne i Bidrags-Bogen, en Lejlighed til at yde deres Skjærv til Afbetaling af denne Gjæld, da Bogen endnu ikke var lukket. Han talte dernæst om Evangeliets første Principper, Pauli Omvendelse og om, hvorledes denne Mand, som tidligere var saa ivrig i at forfølge de Hellige, senere blev ligesaa ivrig i at forsvare Kristi Lære; thi han var ved Aabenbaring fra Kristus selv bleven overbevist om Sandheden. Paa samme Maade kom Petrus fordum til Kundskab om, at Jesus var Kristus, nemlig fra Himlen; og saaledes opnaaede de Sidste-Dages Hellige en Kundskab om Sandheden af Evangeliet, som Herren har gjengivet til Jorden i de sidste Dage. Herren har velsignet de Hellige i Vestens Bjergland, som efter først at have søgt Guds Rige og dets Retfærdighed ere blevne velsignede med det øvrige Fornødne; derfor kunne de nu, uden at skade sig selv, bruge en Del af deres Midler til at opføre et Missions-Hus i Kjøbenhavn og paa andre Maader virke for Menneske-Slægtens Forbedring baade i aandelig og timelig Henseende. Han talte udførligt om Nødvendigheden af at have levende Orakler til at vejlede og styre Menneskeslægtens Skjæbne og befordre dens Vel.

Ældste Willard A. Christoffersen sang en Solo, »The holy City«.

Præsident Lyman sagde — med Ældste Andrew Jenson som Tolk — at det gjorde ham ondt, at han ikke var i Stand til at tale til Folket her i deres eget Sprog. Han ønskede at forelægge nogle af Evangeliets Sandheder, og det, han vilde sige, var Sandhed; han fremhævede Frelserens Ord: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt.“ Dette kunde synes at være en haard Kjendelse, men det er Herrens Ord, og han har talet paa lignende Maade i vore Dage. Evangeliet er det samme nu som forhen, og den Hellig-Aand bærer Vidnesbyrd om Sandheden til hver den, som adlyder. Jeg kommer her for at vidne om disse Ting ligesom mine Brødre, uden Løn, men stolende paa Herren og hans Velsignelser. Det er Alles Ret at faa Kundskab om Evangeliets Sandhed paa samme Maade, som Peter erholdt den, nemlig ved Aabenbaring; det er den eneste Maade, hvorpaa

denne Kundskab kan opnaas. Jeg ønsker at tale om nogle af de Sandheder, som Jesus lærte. Han sagde: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Vi læse ogsaa, at Johannes prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, og Jesus, det Guds Lam, kom til ham og forlangte at blive døbt af ham; thi Loven, som Jesus gav, maatte han selv adlyde, og han lod sig ikke afholde, men sagde til Johannes, da han formente ham det: „Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er." Han viste os Vejen, som vi maa vandre, og blev derved Vejen, Sandheden og Livet, og Faderen erklærede sit Velbehag. Kunne vi opnaa dette, hvis vi adlyde Budet? Johannes var udsendt som en Forløber for Kristus og blev derfor en af de mærkeligste iblandt Profeterne, idet han døbte Guds enbaarne Søn. Jeg vil paaminde eder om, at hvad der var nødvendigt for Frelseren, er ogsaa nødvendigt for os; vi skulle følge hans Exempel; vi maa tro og ikke tvivle, omvende os og blive døbte med den samme Fuldmagt, men da ere vi ogsaa berettigede til at modtage Aabenbaring, ligesom Menneskets Søn, og blive delagtige i Evangeliet, som er en Guds Kraft til Liv for hver den, som tror. Enhver, som prædiker anderledes, er ifølge Skriften under Forbandelsen. Ved Hjælp af Bibelen kunne vi blive bekjendte med Kristi Lære; men desuagtet prædikes Evangeliet paa utallige Maader, og Grunden er, at de, som prædike, ikke besidde Guds Aand, der vilde lede dem ind i al Sandhed. Taleren fremhævede, hvad Apostlene lærte, da de modtoge den Hellig-Aand; de prædikede Kristus og ham korsfæstet, og en stor Mængde, som hørte dem, bleve overbeviste om Sandheden af deres Vidnesbyrd og spurgte: „Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?" Peter, den største Apostel, erklærede til dem: „Omvender eder, og hver af eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." Disse ere Evangeliets første Principper, og de forkyndes igjen i vore Dage; thi Herren aabenbarede sig for den unge Mand Joseph Smith, og ved ham er Evangeliet gjengivet til Jorden; vi give ham dog ikke derfor større Ære end nogen af de gamle Profeter, men han var en Guds Profet; jeg veed det. Johannes den Døber og Peter, Jakob og Johannes beseglede Præstedømmet paa Profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery. Hvorfor skulde disse Mænd komme og udføre dette? Fordi de ingen Efterfølgere havde haft, som vare i Besiddelse af Præstedømmet; derfor maatte disse Mænd, som vare kaldede ved guddommelig Myndighed, bringe denne Fuldmagt til Jorden i vore Dage, og Mænd prædike Evangeliet uden Løn eller Betaling, ligesom Apostlene gjorde i gamle Dage. Taleren takkede Gud for, at han havde kjendt Joseph Smith og alle hans Efterfølgere samt for, at han vidste, at de vare Guds Mænd. Han bevidnede, at Mormons Bog er Sandhed, og at den er en Beretning om, hvorledes

Evangeliet blev forvaltet i Amerika; den stemmer overens med Bibelen, men fortrænger den ikke; den viser, at Evangeliet er det samme, hvor og til hvilken Tid det end prædikes. Joseph Smith beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og større Vidnesbyrd kan ikke fordres. Han vidnede, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, og det er vor Pligt at underkaste os de Love og Ordinancer, som han har aabenbaret, og jeg vidner, at hvis I gjøre dette, ville eders Øjne oplades, og I skulle se og forstaa Sandheden af disse Ting; I ville da undres over, at I ikke før forstod Sandheden. Dommen er udgaaet over Verden derved, at Lyset kom, men Menneskene elskede Mørket mere end Lyset. Det betaler sig for os at adlyde Evangeliet; thi vi blive derved Guds Arvinger og Kristi Medarvinger. Jeg beder eder inderligen, at I ville lægge mine Ord paa Hjerte. Jeg velsigner eder i Herrens Navn og formaner eder til at paakalde Gud, naar I komme hjem, og Herren vil høre eders Bønner. Maa Herren velsigne eder Alle!

Koret sang dernæst Indvielses-Hymnen, og Præsident Lyman sluttede med Bøn. (Fortsættes.)

Kjærlighed og Glæde.

At glæde Andre skulde være Ens Attraa og Længsel. Man kunde gjøre meget til hverandres Hygge og Opmuntring, bare Villien var der. Om der bare var lidt mere Kjærlighed, Broderlighed, saa vilde der blive mere Fortrolighed og Forstaaelse. Et kjærligt Ord talt til En, et saadant Ord, som man føler, at der er et stort Hjerte bagved, et saadant ærligt, velment Hjerte, det letter, styrker og varmer utroligt derinde og giver En ligesom nyt Mod — ja, giver endog En mere Værdi.

Hvem veed, hvad et saadant Ord kan afføde, hvilke Følger det kan have? Eller en velment Gjerning gjort imod En, ja, det er rent storslaaet, hvorledes det kan hjælpe meget mere end Ord.

Livet er surt nok for de fleste; man skulde prøve paa at forsøde det lidt for hverandre, og det kunde lade sig gjøre. Ingen er saa ubetydelig, at han ikke kan bære lidt Honning ud i Livet, og der er Lægedom i den. Bien er nok saa liden iblandt de bevingede Dyr; men det er meget sødt, hvad den kommer med.

Bien suger Honning af Blomsten men Edderkoppen Gift. Somme forgifter Tilværelsen for Andre. De bære Giften med sig; thi den tilvirkes i deres Indre. Det kommer an paa Hjerteforholdet. Saaledes som det er, saaledes bliver deres Liv og Virksomhed enten til Velsignelse eller Forbandelse. (Bikuben.)

Den 1ste August 1902.

Mormonismen og Kristendommen.

En Herre, hvem det interesserede at læse de Artikler, der have staaet i »Deseret News« som Svar paa Presbyterianernes Angreb paa „Mormon"-Kirken, skrev til Bladets Redaktion og fremsatte som sin Mening, at „Fordelen ved de Argumenter, der vare benyttede, var paa vor Side", men han ønskede at vide, om de Sidste-Dages Hellige „forkaste Nutidens Kristendom i alle dens Grene, med alle dens Lærdomme, og foragte det hele System og Evangeliet, som den forkynder det".

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige indtager ikke den Stilling, som Spørgsmaalet drejer sig om. Den antager Kristendommen, det vil sige, Jesu Kristi Lærdomme, i alle dens Grene og Afdelinger. Men den anser Nutidens Kristendom, med dens mangfoldige Sekter, Partier og Prædikanter og mange af dens modsigende Ideer, som helt og holdent forskjellige fra den Kristendom, som Jesus af Nazareth og hans Apostle forkyndte. Der findes dog en Del Sandhed i alle existerende Religioner, som vi visseligen ikke forkaste. Der er gode og ærlige Mennesker i alle religiøse Samfund, baade i Kristendommen og i Hedenskabet, hvilke vi tilvisse ikke fordømme.

De Religions-Systemer, som Menneskene have opfundet, ere menneskelige, og derfor maa de ikke anses som indstiftede af Gud; men hvilket som helst Godt, der findes i nogen af dem, er guddommeligt; det, som er Vildfarelse, udspringer fra skrøbelige Mennesker eller fra den Onde. Ingen af dem kunde vedblive at være til, hvis de ikke indeholdt et Maal af Sandhed; men de indeholde tillige alle Vildfarelser, der stemple dem som frembragte ved Menneske-Paafund og derfor upaalidelige. Jesu Kristi Kirke maa komme fra ham, og dens Lærdomme maa være saadanne, som han aabenbarer, ikke blot „Menneske-Bud". Vi anerkjende og tro, at det Gode, som nogle Mænd og Kvinder i disse Samfund ere i Stand til at udrette, er antageligt for Gud; men naar Mænd i Guddommens Navn forvalte Ordinancer og Ceremonier, som de ikke af Herren ere bemyndigede til at udføre, da paatage de sig en Stilling, som mishager den Almægtige, og deres Embeds-Udførelser i hans Navn ere tomme og virkningsløse.

Vi hverken foragte eller forkaste noget Sandheds-Princip, der maatte findes i noget religiøst Samfund, under hvilket Navn det end maatte være bekjendt. Vi antage al Sandhed i Teologien, Filosofien, Literaturen, Videnskaben eller Kunsten, eller i Opdagelser, Opfindelser eller Projekter; thi det forener sig med de religiøse Sandheder, som Gud har

aabenbaret i disse sidste Dage, ligesom adskilte Vanddraaber forene sig til een, saa snart de berøre hinanden; „Sandhed er Sandhed, hvor vi den finde, paa kristelig eller hedensk Tinde". Der gives store Sandheder i Østens ikke-kristelige Religioner saa vel som iblandt Sekterne, der kalde sig „kristelige", og ingen af disse Sandheder kommer i Strid med det System, som nu er aabenbaret fra Himlen, og som er almindelig bekjendt under Navnet „Mormonismen".

Denne Ide er klarligen fremstillet i Mormons Bogs ligefremme Sprog, som følger: „Hvorfor alle Ting, der ere gode, komme fra Gud, og det, som er ondt, kommer fra Djævelen; thi Djævelen er Guds Fjende, og strider imod ham bestandig, samt indbyder og leder til Synd, og til at gjøre det, som er ondt bestandigen. Men se, det, som er af Gud, indbyder og leder til altid at gjøre Godt; derfor, alt det, som indbyder og leder til at gjøre Godt og til at elske Gud og tjene ham, er inspireret af Gud."

Vi modsætte os ikke nogen Sandheds Udbredelse eller Noget, som er gavnligt for Menneskeheden, hvorfra det end kommer. Vi ønske ikke at nedsætte gode Mænds og Kvinders Bestræbelser paa at ophøje og forædle Menneskeheden, men vi ønske dem al mulig Lykke og Velsignelse i den Retning. Hvis de have noget bedre eller mere fordelagtigt end det, vi besidde, ere vi beredte til at modtage det. Dog vide vi dette: Gud har paabegyndt en ny Uddeling, „Tidernes Fyldes Husholdning, for at samle Alt under eet Hoved i Kristus". Han har igjen oprettet sin Kirke paa Jorden og beskikket udvalgte Mænd med Myndighed til at handle i hans Navn og forkynde de Sandheder, som han har aabenbaret. Og eftersom der kun kan være een sand Kristi Kirke, hvor mange Grene den end maatte have iblandt de forskjellige Nationer, kunne vi ikke anse nogen af de modstridende Sekter som guddommelige eller i Besiddelse af Fuldmagt.

Vor Mission er at prædike Evangeliet til alle Folk, baade i Kristenheden og i Hedenskabet, og kalde paa alle Mennesker, allevegne, til at omvende sig fra deres Synder, tro paa den Herre Jesus Kristus, blive døbte af En, som har Fuldmagt dertil, til deres Synders Forladelse, som kommer gjennem Kristi Forsoning, med den Forjættelse, at de, som adlyde, skulle faa den Hellig-Aands Gave, der lærer alle Ting og leder ind i al Sandhed, viser tilkommende Ting og aabenbarer Faderen og Sønnen. Dette er det evige Evangelium, som Kristus selv forkyndte, medens han var her paa Jorden, og som blev prædiket af Apostlene, som han sendte ud i Verden i den Hensigt, og det er den eneste Frelse-Plan. Kirken, som han oprettede i vore Dage, er organiseret efter det samme Mønster som den første kristne Kirke, og dens Embedsmænd besidde samme Myndighed, Magt, Nøgler og Inspiration, som blev givet til hellige Mænd i fordums Dage.

Dette er vor Stilling med Hensyn til den sande og levende Guds Kirke og dens Forhold til andre religiøse Bekjendelser og Samfund. Medens vi fremsætte denne Paastand og fordre Rettighed til at dyrke Gud efter hans aabenbarede Villie, og som vor Samvittighed byder, tilstaa vi alle Mennesker paa Jordens Overflade den samme Rettighed og lade dem tilbede, hvad, hvem eller hvorledes de behage.

(Deseret News.)

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 15. Juli, alle i bedste Velgaaende: Martin Mangelsen fra Levan, Utah; Fin H. Berg, Ammon, Idaho; Niels P. Nielsen jun., Logan, Utah; Joseph Mortensen, Brigham City, Utah; James P. Olson, Brigham City, Utah; Christen Jensen, Mesquite, Nevada; Niels C. Thompson, St. Johns, Arizona; Lorentz Pearson, West Jordan, Utah.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at virke i Missionens respektive Konferencer som følger: I Bergen: Martin Mangelsen, Christian Jensen og Niels C. Thompson; i Kristiania: Fin H. Berg, Niels P. Nielsen jun. og Joseph Mortensen; i Sundsvall: James P. Olson og i Malmø: Lorentz Pearson.

Kaldelse. Lokal-Ældste Frantz C. Frederiksen fra Kristiania kaldes til at virke som Missionær i Kristiania Konference.

Følgende Ældster ere forflyttede fra og til følgende Konferencer: Andrew L. Thorpe fra Kjøbenhavn til Bergen; Eli J. Bell fra Bergen til Kjøbenhavn; Erastus Skousen fra Bergen til Aarhus; James P. Fugal fra Bergen til Aalborg samt Hyrum B. Madsen fra Aalborg til Kristiania.

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste ere følgende Missionærer hæderligen afløste med Tilladelse til at rejse hjem til Zion med Dampskibet New England, som afgaar fra Liverpool den 17. dennes: Parley P. Andersen fra Kjøbenhavns Konference; Ambrey Nowell fra Trondhjems Konference; Christian M. Froisland fra Bergens Konference samt Joseph Halvorsen og Andrew Swensen fra Kristiania Konference, den Sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Besøg. Søster Susa Young Gates, en Datter af Præsident Brigham Young og en ledende Dame i de unge Kvinders Uddannelsesforeninger i Zion, ankom til Kjøbenhavn den 8. Juli som Repræsentant fra de Forenede Stater til det her i Danmark nylig afholdte internationale Kvinderaad. I nævnte Raad optraadte hun som en af de dygtigste og mest veltalende af Kvinderne, som vare til Stede, og medens Repræsentanterne fra de andre Lande hovedsagelig havde nedskrevet deres Tanker

paa Papir, hvorfra de læste, holdt Fru Gates alle sine Taler uden Manuskript. Søster Gates overværede Søndagsskolen og Eftermiddagsforsamlingen den 13. Juli samt Forsamlingen Onsdag Aften den 16. Juli i de Helliges Forsamlingssal i Korsgade Nr. 11 og gjorde paa Alle, som hørte hende tale, et særdeles godt Indtryk ved sine friske, aandrige og belærende Bemærkninger. Hun syntes særdeles godt om Danmark og dets Indbyggere og forlod Hovedstaden den 18. Juli for gjennem Tyskland, Sveits, Frankrig og England at rejse tilbage til Amerika.

De første norske Hellige.

Af Ældste Andrew Jenson i „Bikuben".

Norge var det sidste af de tre nordiske Lande, som besøgtes af de Sidste-Dages Helliges Missionærer; thi medens det første Missionær-Arbejde i Danmark og Sverige udførtes i 1850, var det ikke førend henimod Slutningen af 1851, at den første „Mormon"-Missionær (afdøde Ældste Hans Frederik Petersen) satte sin Fod paa norsk Grund. Men det bør ikke glemmes, at flere Aar, førend Evangeliets Fylde blev forkyndt for Indvaanerne i gamle Norden, havde flere af Skandinaviens Sønner og Døtre, som vare udvandrede fra deres respektive Fædrelande, annammet Sandheden i Amerika. Og iblandt dem spille de Norske den største og vigtigste Rolle. I Joseph Smiths Levnetsløb findes der under Datoen 18. Maj 1843 Følgende i et Brev fra Ældste Geo. P. Dykes angaaende de første norske Hellige i Amerika:

„For omtrent et Aar siden besøgte jeg et norsk Settlement i La Salle County, Illinois, hvor jeg døbte 5 Personer og ordinerede En til Ældste, hvorpaa jeg forlod dem i en Maaneds Tid, men vendte saa atter tilbage og organiserede en Gren af Kirken, som jeg kaldte La Salle Gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og ordinerede Gudmund Haugaas til Ældste — en viliestærk Mand og vel bevandret i Skriften. Han kan prædike i Norge, Danmark og Sverige, da han har Kundskab i disse Landes Sprog.

Jeg vendte derefter tilbage til Nauvoo og blev et Par Dage efter ved den i August Maaned specielt afholdte Konference beskikket til at arbejde i Illinois. Jeg rejste igjennem 18 forskjellige Countyer, døbte 6 i Perry County og vendte hjem i December.

I Januar forlod jeg atter Nauvoo og tog til St. Clair County, hvor Broder Henry B. Jacobs, som siden døbte 12 Personer, forenede sig med mig; jeg døbte selv en Tysker, efter at Broder Jakobs var tagen bort. Jeg prædikede i Chester, Sparta og Bitterville, og derpaa begav jeg mig paa Tilbagevejen og besøgte atter Ottawa, La Salle

County, hvor jeg tilbragte to Uger og døbte 7 Personer. Jeg fandt Menigheden der vel tilmode og i Nydelsen af de aandelige Naadegaver. La Salle Gren tæller nu 58 Medlemmer, som alle staa i godt Forhold til Kirken; over dem præsiderer Ældste Ole Høyer, der er vel skikket til dette Embede.

Ældste Gudmund Haugaas og Broder J. R. Andersen besøgte det norske Settlement i Lee County. Siden besøgte Brødrene Haugaas og Højer en Del Norske i Territoriet Wisconsin og have øjensynlig lagt Grundvolden til et stort Værk. Der er nu 57 Medlemmer af Kirken fra Norge, og Tiden er ikke langt borte, da Profeten Mikas' Ord (4. Kap., 2. Vers) vil gaa i Opfyldelse."

Det norske Settlement i La Salle County, Illinois, var bleven grundlagt i 1834 som den anden norske Nybygd i Amerika. Det første norske Settlement i Amerika var bleven grundet nogle Aar i Forvejen i Kendall, Orleans County, New York. Settlementet i Illinois anlagdes under Anførsel af den navnkundige Nordmand Kleng Peerson og blev kaldt „Fox River Settlement", eftersom det er beliggende ved en lille Flod, der bærer dette Navn. Iblandt de første Nybyggere vare Endre Dahl, Jacob Anderson Slagvig, Gudmund Haugaas og Andre.

I Forbindelse hermed maa det bemærkes, at flere af de norske Hellige fra La Salle County besøgte Nauvoo, førend de Hellige uddreves derfra, og der bleve personligt bekjendte med Profeten Joseph Smith og andre af Kirkens fremragende Mænd. Ligeledes bør det fremhæves, at de norske Hellige paa en liberal Maade ydede af deres Midler til Opførelsen af Templet i Nauvoo.

Efter Profetens Martyrdom fortsattes Missionsvirksomheden i Illinois, og den norske Gren besøgtes ofte af de omrejsende Ældster. Det vigtigste af disse Besøg er beskrevet i det Følgende, som jeg har samlet og oversat fra den Del af Kirkens Historie, der endnu ikke er trykt:

Præsident Brigham Young, ledsaget af Heber C. Kimball og hans Broder, Lorenzo D. Young, forlod Nauvoo Tirsdag den 15. Oktober 1844 med Kjørebefordring i den Hensigt at aflægge et Besøg i Ottawa i La Salle County, Illinois. De rejste denne Dag til Ramus, et af de Helliges Settlementer, beliggende i Hancock County, Illinois (omtrent 22 engelske Mil i sydostlig Retning fra Nauvoo), hvor de overnattede hos Broder Erastus Bingham, og hvor Apostel Parley P. Pratt sluttede sig til Rejseselskabet.

Den følgende Dag (den 16. Oktober) rejste de omtrent 45 Mil til Broder Justus Ames' Hus i Nærheden af Galesburgh, Knox County. Den 17. rejste de omtrent 30 Mil til Lafayette i Stark County, hvor de overnattede hos Broder Austin Grant. Den 18. fortsattes Rejsen til Providence (25 Mil) i Bureau County, hvor de toge ind i et Hotel. I Dagens Løb blev Rejsen ubehagelig paa Grund af Regn og Slud. Den 19. tilbagelagdes 44 Mil, og de Rejsende naaede lykkeligt og vel Ottawa. Søndag den 20. afholdtes

der to Forsamlinger hos en Broder Busard i Ottawa. Heber C. Kimball, Parley P. Pratt og Præsident Brigham Young prædikede, og Tiden blev anvendt paa en nyttig og behagelig Maade. Den følgende Dag spiste Præsident Young og hans Brødre til Middag hos Broder Reuben Miller; de kjørte over Fox River og begave sig til Broder Dunavans Hus, hvor de tilbragte Natten. Tirsdag den 22. besøgte de den norske Gren i La Salle County og samledes med de Hellige om Aftenen. Onsdag den 23. mødte Brigham Young, Heber C. Kimball, Parley P. Pratt og Lorenzo D. Young til Konference med den norske Menighed, og efter at have underviist de Hellige om Evangeliets Principper ordinerede de George P. Dykes til Højpræst og beskikkede ham til at præsidere over den norske Gren og de Hellige i Omegnen; ligeledes ordinerede de Reuben Miller til Biskop. Samme Dag kjøbte de et Hundrede Acres Land af Brødre Goodman og Anderson, hvorpaa Brødrene opmaalte en By. De valgte en Lod til et Forsamlingshus og betegnede dets sydøstre Hjørne ved at drive en Pæl i Jorden. De kaldte Byen Norge og indviede den til Herren. Om Aftenen ordinerede de Philip Hammond Busard til Højpræst og beskikkede ham til at virke som Raadgiver til Broder Dykes.

Torsdag den 24. Oktober tiltraadte Præsident Brigham Young og Selskab Tilbagerejsen til Nauvoo, hvor de indtraf Mandag den 28. Under deres Fraværelse vidste Folket i Nauvoo ikke, hvor de vare tagne hen. Præsident Young og hans Brødre efterstræbtes nemlig den Gang af deres Fjender, og de ansaa det for raadeligt at holde sig skjulte fra Tid til anden for at undgaa ulovlig Arrest og anden Forfølgelse.

Det bør her bemærkes, at Byen Norge, eller Norway, som opmaaltes under Præsident Brigham Youngs Anvisning, endnu existerer og bærer sit oprindelige Navn. Den er beliggende i den østre Del af La Salle County, et Par Mil øst for Fox River, tæt ved Hovedlandevejen, som gaar fra Ottawa til Chicago. Den ligger 12 Mil nordost for Ottawa og omtrent et Hundrede Mil sydvest for Chicago. Ifølge den officielle Folketælling havde Landsbyen Norway 130 Indbyggere i 1880.

Ved Udvandringen fra Nauvoo delte en Del af Medlemmerne af den norske Gren i Illinois Skjæbne med de andre Landflygtige og rejste mod Vesten, hvor de siden taltes blandt Utahs første Indbyggere. Andre derimod bleve tilbage og maa betragtes som Frafaldne. Den saakaldte omorganiserede Kirke har nu en Gren i La Salle County, og iblandt dens Medlemmer er der nogle faa Efterkommere af de første norske Hellige. Den første Skandinav, som nogensinde satte sin Fod i Store Saltsødal, var en norsk Kvinde ved Navn Ellen Sanders Kimball, gift med Præsident Heber C. Kimball. Hun var en af Pionererne, som under Præsident Brigham Youngs umiddelbare Ledelse ankom til nævnte Dal i Juli Maaned 1847.

„Et fornuftigt Helvede".

Ovenstaaende Text tog J. B. Eddie, Præst ved St. Marks Kathedral i Salt Lake City, til Emne for en Prædiken for en Tid siden. Han sagde blandt andet, „at Menneskene længes efter en mere sand og retfærdig Opfattelse af Guds Karakter og Handlemaade med Menneskene ... Vi maa have en saa fornuftig Opfattelse af Helvede, at fornuftige Folk kunne fatte og forstaa den . . . Dersom en Mand begaar en større eller mindre Brøde, saa vil han blive Gjenstand for upartisk Rettergang; hvorfor skulde han ikke have samme Privilegium, eftersom Straffe for Synd ere evige Pinsler i Helvede? . . . Kristendommens Præster tro og lære, at det ingen Betydning har, hvor ærlig og oprigtig en Mand har været, eller hvor hengiven en Ægtemand, Fader, Ven eller Nabo han har været; dersom han ikke er af deres Tro, saa gaar han til Helvede . . . Den store Spurgeon siger, at de fortabte Sjæle skulle pines i Helvede i al Evighed. Spurgeon var dog bedre end hans Religion og bedre end den Gud, han betegnede som fuld af Had, utilgivende og grusom. Dersom en Mand troede paa Lærdommen om evig Fordømmelse, hvorledes kunde han da sove eller spise, le eller arbejde? Billedet om evige Pinsler vilde drive alt andet fra ham . . . Dog i Overensstemmelse med de Kristnes Teologi og Prædiken er Gud lige saa fuld af Had og Hævn som en Barbar eller en vild Pøbel."

Det er glædeligt at se, at tænkende Mænd begynde at bruge Fornuft og at forkynde Sandheden, som den er nedskrevet i den hellige Skrift.

Herrens Profet, Joseph Smith, er den første, som i det sidste Aarhundrede har lært, at Menneskene ville blive straffede i Overensstemmelse med deres Levnet her paa Jorden, Skriften siger jo, at Enhver vil blive dømt i Overensstemmelse med det, som skrevet staar i Bøgerne, og at ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes vil de Dødes Opstandelse være. Jesu Kristi Evangelium, som det læres af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, har begyndt at opløfte Verden til en højere og bedre Tænkemaade om Gud. Menneskene begynde gradvis at forstaa, at Gud er vor Fader, og at vi ere hans Børn, at han elskede os ligesaa meget, ja hundredfold mere, end jordiske Forældre elske deres Børn, og dog findes der ingen jordisk Fader saa grusom, at han vilde lade sin Søn eller Datter brænde i al Evighed i en Ovn.

I en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith siger Herren:

„Og visselig maa hvert Menneske omvende sig eller lide Pine; thi jeg, Gud, er evig; derfor gjenkalder jeg ikke de Domme, jeg udsiger; men til dem, som findes paa min venstre Side, skal der komme Ve, Graad, Jammer og Tænders Gnisel; dog staar der ikke skrevet, at der

ingen Ende skal være paa denne Pine, men der staar skrevet: den evige Pine.

Atter staar der skrevet: evig Fordømmelse; og dette er mere udtryksfuldt end andre Skriftsprog, for at det kan virke paa Menneskenes Børns Hjerter, ganske til mit Navns Ære, og jeg vil forklare eder denne Hemmelighed, thi det bør eder at vide ligesom mine Apostle.

Jeg taler til eder, som ere udvalgte til dette, som til een, at I kunne indgaa til min Hvile; thi se, hvor stor er ikke Gudfrygtighedens Hemmelighed; thi jeg er evig, og den Straf, der bliver given fra min Haand, er evig Straf; thi Evig er mit Navn, hvorfor evig Straf er Guds Straf. Uendelig Straf er Guds Straf." (Pagtens Bog 19: 4—11.)

Heraf ser man, at den Straf, hvormed Gud straffer, kaldes „evig Straf", ligesom den Straf, hvormed Menneskene straffes, kaldes „Lovens Straf". Dersom en Mand begaar en Forbrydelse, saa faar han den Straf, som Loven bestemmer for en saadan Forbrydelse; men Straffen faar en Ende. Saaledes er det ogsaa med Guds Straf. Hans Straf kaldes evig, thi han selv er evig; Enhver, som forbryder sig mod Guds Lov, vil blive straffet i Forhold til Forbrydelsens Størrelse; men Straffen vil ophøre, naar den sidste Hvid er betalt. Jesus hentyder dertil paa flere Steder i det nye Testamente. I Matthæi 5. Kap., 25. og 26. Vers siger han:

„Vær snart velvillig mod din Modstander, medens du er med ham paa Vejen, at Modstanderen ikke skal overantvorde Dommeren dig, og Dommeren skal overantvorde Tjeneren dig, og du skal kastes i Fængsel. Sandelig jeg siger dig: du skal slet ikke komme derud fra, førend du betaler den sidste Hvid."

Og i Matthæi 18. Kap., 34. og 35. Vers, siges der:

„Og hans Herre blev vred, og overantvordede ham til Bødlerne, indtil han betalte alt det, han var ham skyldig. Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod eder, om I ikke forlade af eders Hjerter hver sin Broder hans Brøst."

Joseph Smith var en Herrens Profet, og de Lærdomme, som ved ham ere blevne aabenbarede til os fra Gud, ere sande og evige og ville give Menneskene Kundskab om Gud og bringe dem tilbage til ham.

Menneskets Fjender.

3000 Mennesker blive aarlig Tigerens Bytte i Forindien, og paa Øen Java dræber dette Rovdyr 270 Mennesker om Aaret, i Bagindien 1200.

Dog er Ødelæggelsen meget større blandt Kvæget end blandt Menneskene. I Indien blive aarlig 83,000 Stykker Kvæg slaaede ihjel af vilde Dyr, heri ikke iberegnet Slanger.

I Finland tage Ulvene 550 Stykker Kvæg om Aaret.

Dingoerne, nogle ubehagelige, vilde Hunde, saa vilde, at de aldrig kunne tæmmes, berøve aarlig Australierne gjennemsnitlig 8000 af deres Faar.

Hvor store de Tab end ere, som foraarsages ved de ovenfor nævnte Dyrs Glubskhed, ere de dog for Intet at regne mod den Ødelæggelse, som mindre Dyr afstedkomme. I Paris fortære Rotterne for mere end en Million Dollars Fødevarer paa et Aar. Den Skade, som Rotter og Mus anrette hos Møllere, Kornhandlere, Læderfabrikanter og Proviant-handlere over hele den civiliserede Verden, anslaas til ca. 75 Millioner Dollars om Aaret. Den Skade, som ialt foraarsages af Dyrene i Løbet af et Aar, kan lavt regnet anslaas til 130 Millioner Dollars.

At føre Krig mod Spurvene koster Englands Landmænd ca. 200,000 Dollars aarlig.

En Due fortærer i Høsttiden daglig lige saa meget Korn, som den selv vejer. Hundrede Fuglearter leve om Sommeren hovedsagelig af Planter, som Mennesker have saaet. En Papegøjeart paa Ny-Zeeland dræber tyve til tredive Tusind Faar om Aaret.

Det er dog kun Fugle af Høge-, Ørne-, Krage- og Gribslægten, som ikke give Menneskene nogen Slags Erstatning for, hvad de berøve det.

For kun nogle faa Aar siden frembragte Italien aarlig Olivenolie, som repræsenterede en Værdi af noget over 18 Millioner Dollars. Siden 1877 har Oliefluen hærget Italiens Oliventræer, hvorved Olieproduk-tionen er bragt saa betydeligt ned, at Landet ifjor led et Tab paa over 13 Millioner Dollars. Druelusen Fylloxera, som ødelagde mere end 2 Millioner Tønder Vinland i Frankrig, kostede Landet flere Hundrede Millioner Dollars.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonne-mentspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Kjøbenhavn, 1902.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).